

merzlo vodo pije itd. Če tudi kobile kaj nevarnega ne zadene, vendar žrebe kako škodo terpi.

Če kdo hoče, da mu kobile vsako leto stori, naj jo 10. ali 12. dan po porodu, ko se začne navadno zopet močno goniti, k žrebcu pelja, ker se tačas najlože in najbolj gotovo ubreji. Ta nova brejost ne škoduje ne doječji kobilici ne sesajočemu žrebetu, če le kobile dobre piče ne strada in nič pretežkega ne dela.

§. 10. Koliko časa naj žrebe sesa in kako se odstavi.

Pravi čas sesanja, kakor je v kobiliščih navadno, terpi skorej tako dolgo kakor brejost. Ali to se vé, da se to ne dá ne v kobiliščih ne pri domači reji konj storiti, čeravno bi rasti žrebeta dobro teknilo. Prav dosti bi bilo, žrebeta toliko časa sesati pustiti, da mu 12 prednjih zob zraste (to je, pol leta.) Pa tudi to pri domači reji konj ni vselej mogoče, ker je ali kobile zopet breja ali pa delati mora. Vsikdar je pa pred vsim drugim na brejost kobile gledati, ker zamore žrebe brez škode za kobile in v svoj prid 4 ali 5 mescov sesati, če se ni kobile kmali po porodu ubrejila. Če se je pa ubrejila, potrebuje svoje moči in sokove za ohranjenje novega sadu, in žrebe se mora pred odstavit. Navadno pusté žrebe 3 mesce sesati. Če pa le prekratek čas sesá, kakih 6 ali 8 tednov, ni to nikakor dobro, in život žrebeta zastaja preveč v svoji rasti. Posebno naj slabotne in majhne žrebete dalj časa sesajo.

Naj že sesajo žrebete dalj ali manj časa, se ne smejo nikoli prenaaglo odstavit, temuč počasi, da ne terpi škode ne mati ne žrebe.

Odstavljajo se pa žrebete, da se vsaki dan za kratek čas v drug hlev peljejo in s časom več časa od matere ločeni ostajajo, toliko časa, da se privadijo večidel dneva brez kobile ostati. Pri tem se le v posebnih urah, zjutraj, opoldan in zvečer pri kobilici sesati pusté in ponoči pri materi ostanejo. Kadar je žrebe zunaj hleva, se mu daje po malem drobnega sena, ovsa, luskanega ječmena itd., in posoda z vodo, da se piti navadi. Pozneje se pušča bolj po redkem, pač tudi le vsako drugo noč pri materi, tako da se bolj terde piče privadi in mu bolj poredkoma dano mleko več tako ne diši in se kakor samo odstavi. Tudi materi naj se zdaj manj in manj zobanja daje, ktere ga je pred obilo imela. (Konec sledi.)

## Naravoslovska drobtinčica.

Znano je, da noč in dan nista po vsem svetu obenem in istem času. Zemlja je okrogla in se verti okoli sonca; to dela razločke v dnevu in noči in tudi v posamnih urah podnevi in ponoči. Gospoda Square in Launder v Novem Jorku v Ameriki izdelujeta ravno zdaj električno uro, ki ima 21 kazal (Zifferblätter), da kažejo razločke med časom in časom v Novem Jorku in drugih mestih sveta.

Mikavno je vediti: koliko je ura tam in tam. Če je, postavimo, 4. julija

|                         |                   |            |
|-------------------------|-------------------|------------|
| v Novem Jorku v Ameriki | ura 12 in 21 min. | opoldne    |
| je v Petrogradu         | " 6 in 53         | " popoldne |
| v Carigradu             | " 6 in 51         | " "        |
| na Danaji               | " 6 in 1          | " "        |
| v Rimu                  | " 5 in 46         | " "        |
| v Parizu                | " 5 in 5          | " "        |
| v Londonu               | " 4 in 55         | " "        |
| v Vašingtonu            | " 11 in 48        | " dopoldne |
| v Novem Orleansu        | " 10 in 56        | " "        |
| pri Sv. Francišku       | " 8 in 45         | " "        |

## Ozir po svetu.

### Rusovski car Nikolaj in pa njegova hči.

Naj lepša in pa naj ljubeznjivša izmed otrok Nikolajevih je bila hči njegova Marija Nikolajevna. Kakor lepa rožica v pomladanskem cvetju je cvetela tudi ona v naj lepši dobi njezne mladosti, žlahna na duši in na telesu. Zaporedoma jo je snubilo več naslednikov in dedičev evropskih vladarjev. Car ponosen na svoje carstvo, nad katerim sonce nikdar ne zaide, še bolj pa na svojo prezalo hčerko, ki jo je ljubil bolj ko punčico lastnega očesa, ji nameni izmed vsih snubcov naj lepšega, naj bogatejšega in pa naj mogočnejega. Pokliče jo tedaj enega dne k sebi, ter jo s prijaznim nasmehljajem nagovori: „Ljuba hčerka, vzrastla si, kakor vitka jela v zeleni dobri. Verli mladenci plemenite kraljeve kervi poprašujejo po tebi. Ker veš, kako da za te skerbim, zato sem ti izvolil moža kraljevega sinu, s katerim boš kraljica kraljevala ter srečno živela mati milijonov podložnih“.

Rudečica polije princesinjo, globoko vzdihne in solzica ji priigra iz milega očesa. Očetu, viditi to, se prijazno obliče stamni, ker sumi, da si je devica že tovarša izvolila, ter reče z ozornim, bolj zapovedovavcu kakor pa očeta lastnim glasom: „Kaj, ali si se že mar drugemu obljubila? Govori!“

Pri teh besedah, katerim je nad šestdeset milijonov ljudi pokornih, pade hči pred očeta cara na kolena, ter spregovori s trepetajočim glasom: „Da! oče, ljubim moža mladega, ki ne vé, da ga ljubim, pa tudi nikdar zvedel ne bo, ako to ti želiš“.

Mogočni car obledí in omolkne na ta odgovor. Ne upa si uprašati po imenu tistega, ki mu sega po naj dražšem biseru njegove ljubezni. „Ali je mar kralj?“ vpraša naposled po dolgem notranjem borenju. — „Ne, oče.“ — „Ali pa saj naslednik kakega kralja?“ — „Tudi ne, oče.“ — „Torej še kraljevič ne?“ — „Ne.“ — „Pa je vendar sin kake vladarske rodovine?“ — „Ni ne, oče.“ —

Po vsakem vprašanji je car nekoliko omolknil vselej globokeje vzdihnivši. „Ali je ptujec?“ vpraša spet. — „Da“, — je bil kratek odgovor. Car se usede. Ne vé, kaj bi počel, in si z rokama obraz pokrije. „Ali živi v mojem cesarstvu?“ — „Da, oče.“ — „Kje?“ — „Tukaj v Petrogradu“, odgovori hči trepetaje s tako tihim glasom, da se je komaj slišalo. Car poskoči, kakor bi ga hotel prec gonobiti vprašaje: „Kje ga bom vidil in pa kako spoznal?“ — „Jutri pri paradi. Na klobuku ima zeleno perje, jezdi pa iskrega vranca“ — odgovori preplašena hči, večkrat prenehovaje, boje se za mladega junaka. „Prav, prav, hči idi zdaj!“ —

Princesinja odide, in malo manjka, da ne omedlí, pustivši očeta samega. Car se zamisli nekoliko. Obraz se mu spet jame vedriti kakor onemu, ki je mislil in mislil in si je izmislil, kako se bo nad sovražnikom zmaševal, ter spregovori naposled z zaničljivim posmehom: „Otročarija! Neumen sem, če le količkaj porajtam na to. Pozabila ga bo in pozabiti ga mora!“ —

Drugi dan je bila parada. Bojaželjni vojaki v neprezirljivih verstah čakajo cara. Naposled prijezdi s krasnim spremstvom. Tudi sinovi in hčere cara se pripeljejo v kočijah. Gromoviti „hurrah!“ doní iz tisučero gerl od vseh strani. Car se ne zmeni nič za vse to. Le z bistrim očesom gleda po versti vojake, iskaje moža z zelenim perjem na klobuku, ki jezdi berzega vranca. Ugleda ga. Bil je prost polkovnik (oberstar) lahkih konjikov bavarskega kralja, Maksimilian Boarné (Beauharnais), vojvoda Leuchtenberški, vnuk Josefine, ki je bila nekoliko časa cesarica francozka, od vseh čislán vitez. „Ali je mogoče!“ se začudi ponosni car in ukaže poklicati polkovnika, da bi ga prec poslovil in pa poslal na Nemško domú. Polkovnik zasliši povelje, spusti sabljo po sebi, ter jezdi z umerjenim kosakom proti caru. Marija omedlí v kočii. Car viditi to, oberne herbet